

Свако јавно иступање председника Републике Србије Бориса Тадића прати се са посебном пажњом јер у садашњем распореду политичких снага он несумњиво представља центар обликовања наше савремене политике. Управо је оваква његова позиција у којој се могу препознати настојања да се у Србији уведе председнички систем и била предмет сталне критике.

Политичке изјаве председника Републике често изазивају противречне реакције, а све чешће је изложен све бруталнијим нападима који долазе из редова политичке групације која себе промовише као либерално-грађанску и модернизаторску. Очигледно је да их је Борис Тадић већ увелико разочарао јер није испунио њихова очекивања да ће се окренути одбрани и заступању искључиво грађанских вредности и да неће инсистирати на поштовању државног интегритета и националног интереса српског народа. Тако је он заменио Војислава Коштуницу као главног кривца што се Србија заглибила у блато ксенофобије, антиевропејства и национализма. Сада је управо Борис Тадић означен као генератор рестаурације националне политике из деведесетих година и тако је постао главна кочница за убрзавање европских интеграција јер је почео да се служи популизмом, уз подстицање српског национализма.

Тадић је пре неколико дана у Ваљеву учествовао на фестивалу српског фолклора „Златни опанак“, чији је покровитељ, и на тај начин је показао свој прикривени национализам јер је, како то каже колумниста Е-новина и Либерално демократске партије Петар Луковић, „осетио неиздрживо надахнуће спрам потребе да нешто исцрпије образложи тему која му је управо пала на памет – српски идентитет“. Заиста скандалозно да се председник Србије усуди да говори о српском националном идентитету. Српски народ је по мишљењу идеолога грађанско-либералне оријентације изгубио право да се позива на прокажени српски национални идентитет јер није спреман да питање свог идентитета стави у функцију суочавања са прошлошћу и злочинима почињеним у његово име, прихвати колективну кривицу и пристане на негирање своје политичке традиције и историје.

Шта је председник Србије рекао на овој манифестацији што је изазвало тако жустру реакцију? „Нема уласка у Европу без идентитета. Нема смисла, ни постојања без идентитета. Бавећи се политичким послом, врло често сучељавам се са људима који мисле да са лакоћом можемо у периоду процеса глобализације изгубити свој идентитет. Није процес глобализације губљење идентитета, већ допринос и нашег идентитета идеји заједничког света. Дакле, у Европу само са идентитетом. Политику не чине само економија, европске интеграције и партијска препуцавања, већ у њу спадају култура и идентитет. Управо због тога границе не би требало дефинисати само државним границама. Тамо где се дешава наша култура, где се певају наше песме тамо су наше границе. Не треба никада да дозволимо да се скупљамо унутар постојећих

граница. Морамо да будемо свесни да наши људи јесу са Зрмање, из Лике, околине Карловаца, Словеније, Босне и Херцеговине, Косова и Метохије, Шумадије, источне Србије, па и до Куманова досежу делови наше културе. И тога морамо бити свесни водећи нашу политику, земљу и економију.“

Овакви ставови председника Републике равни су правој бласфемiji за грађанске либерално оријентисане политичке снаге које смисао деловања управо и виде у затомљавању српског националног идентитета и сталној хајци и трагању за испољавањем опасног и разорног српског национализма. Опште је прихваћено место да улазак у Европску унију не значи и негирање националног идентитета одређеног народа, напротив, европске интеграције и претпостављају плуралитет и богатство националних и културних идентитета. Међутим, овај цивилизацијски и евроинтеграцијски аксиом не важи за српски народ. Он остаје веран свом национализму и није подобан да уђе у заједницу европских народа, будући да је још увек као реметилачки фактор заробљен у својој традицији, прошлости и митоманији. Исти је однос и према процесима глобализације чији исход не може бити у тоталној униформизацији и уједначавању људског живота.

Посебно је важно наглашавање значаја културе као везивног ткива нашег националног идентитета. Култура уноси у национални идентитет толико неопходно осећање припадања једном обрасцу и систему вредности. У реаговањима на ставове председника Србије присутна је и нека врста чуђења шта се он уопште обрео на манифестацији фолклора „Златни опанак“ чија логика, како каже Петар Луковић, не захтева памет, већ добар рад ногу. О томе сведочи и карикатура Бориса Тадића (у седећем положају, спуштених панталона држи се за врх опанака шиљкана и говори у микрофон) на првој страни Борбе коју прати коментар да је председник Тадић својим говором потврдио тачност теорије о настанку опанака и тако увећао манифестацију фолклора. Постоји ли у нашем друштву елементарна пристojност или је припадницима грађанско-либералне политичке опције дозвољено да се у име одбране либералних и анационалних идеја могу служити и најприземнијим увредама у политичкој дисквалификацији неистомишљеника? Овог пута је неприличној порузи изложен председник Републике само зато што је присуствовао смотри српског фолклора и говорио о значају националног идентитета и српске културе. Још једном се показало да су управо заступници великих грађанских идеја толеранције неспремни да превазиђу своју идеолошку и политичку искључивост. Ма колико се то не допадало нашим углађеним самопроглашеним европејцима, у Европу идемо са нашим идентитетом и нашим опанцима.

9. април 2009. године